

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **ESHG s.r.o.**, se sídlem Malé náměstí 125/16, Hradec Králové, zastoupen Mgr. Marianem Pavlovem, advokátem se sídlem Malé náměstí 125/16, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, za účasti: **I) Elektrárna Dukovany II, a.s.**, se sídlem Duhová 1444/2, Praha 4, zastoupena Mgr. Martinem Kramářem, LL.M., advokátem se sídlem Křižovnické nám. 193/2, Praha 1, **II) OIŽP - Občanská iniciativa pro ochranu životního prostředí, z.s.**, se sídlem Kubatova 1240/6, České Budějovice, **III) Calla - Sdružení pro záchranu prostředí, z.s.**, se sídlem Fráni Šrámka 1168/35, České Budějovice, **IV) Umweltschutzorganisation GLOBAL 2000**, se sídlem Neustiftgasse 36, Vídeň, Rakousko, **V) Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Körnerova 219/2, Brno, zastoupen JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Vodičkova 704/36, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2025, č. j. 9 A 34/2025-317,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2025, č. j. 9 A 34/2025-317, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou dne 24. 3. 2025 u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 27. 2. 2025, č. j. MPO 23262/2025, jímž ministr průmyslu a obchodu zamítl rozklady žalobce a dalších subjektů [včetně osob zúčastněných na řízení II) až V)] proti územnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2023, č. j. MPO 76834/23/422 – SÚ, MIPOX0465LLL, a toto rozhodnutí potvrdil. Předmětem prvostupňového rozhodnutí je umístění 11 staveb tvořících záměr „Nový jaderný zdroj v lokalitě Dukovany“, dále stanovení ochranných pásem pro některé z těchto staveb a rovněž povolení ke kácení dřevin rostoucích mimo les pro vybrané stavby.

[2] Městský soud usnesením ze dne 16. 5. 2025, č. j. 9 A 34/2025-317, postoupil věc podle § 7 odst. 6 s. ř. s. Krajskému soudu v Ostravě jako dle něj soudu místně příslušnému. Městský soud s odkazem na příslušnou právní úpravu a právní východiska související s nabytím účinnosti zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon z roku 2021“), poukázal na to, že podle § 7 odst. 4 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2024, platí, že ve věcech, ve kterých rozhodl nebo měl rozhodnout v prvním stupni Dopravní a energetický stavební úřad (DESÚ), je k řízení příslušný Krajský soud v Ostravě. V nyní posuzovaném případě jde nicméně o žalobu podanou po 1. 1. 2024 proti územnímu rozhodnutí vztahujícímu se k vyhrazeným stavbám dle přílohy č. 3 stavebního zákona z roku 2021, o němž DESÚ nerozhodoval.

[3] Městský soud konstatoval, že při posouzení otázky místní příslušnosti vyšel z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2024, č. j. Nad 122/2024-103 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Dle městského soudu zákonodárce při změně právní úpravy pominul kategorii žalob proti rozhodnutím, na která se má od 1. 1. 2024 aplikovat § 7 odst. 4 s. ř. s. v novém znění a o nichž v prvním stupni ještě nerozhodoval DESÚ, ale stavební úřad podle dosavadních právních předpisů. Do této úzké kategorie žalob spadá dle názoru městského soudu i nyní posuzovaná věc týkající se klíčové stavby energetické infrastruktury, kde má přezkum rozhodnutí vydaných v územním nebo stavebním řízení s účinností od 1. 1. 2024 v souladu s účelem výlučné místní příslušnosti Krajského soudu v Ostravě a úmyslem zákonodárce provádět specializovaný senát tohoto soudu. V opačném případě by byl dle městského soudu popřen zamýšlený účinek zakotvení speciální místní příslušnosti – tedy zefektivnění, zrychlení a zkvalitnění soudního přezkumu rozhodnutí ve věcech klíčové energetické, dopravní a další vybrané infrastruktury. V případě projednání věci městským soudem by se tak jednalo, stejně jako v případech žalob proti rozhodnutím o umístění nebo povolení stavby dopravní infrastruktury podle § 1 odst. 2 písm. a) nebo b) zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (liniový zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2023 (nyní zákon o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury, dále jen „zákon č. 416/2009 Sb.“), kde řízení o nich nebylo skončeno a žaloba nebyla podána do 31. 12. 2023, o nesystémové řešení bez racionálního opodstatnění odporující úmyslu zákonodárce. Dle městského soudu je tedy Krajský soud v Ostravě místně příslušný k řízení o žalobě podané po 1. 1. 2024 proti rozhodnutí, kterým se umísťuje vybraná stavba energetické infrastruktury

pokračování

v souladu s § 1 odst. 4 písm. b) zákona č. 416/2009 Sb., i když toto rozhodnutí nevydal DESÚ.

[4] Závěrem městský soud poukázal na další dvě související věci, které byly v době jeho rozhodování vedeny u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 39 A 6/2025, a sp. zn. 38 A 6/2025.

II.

Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel se domnívá, že závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2024, č. j. Nad 122/2024-103, nejsou pro odlišný skutkový stav použitelné na nyní posuzovanou věc. Nejvyšší správní soud se totiž vyjadřoval pouze k otázce speciální místní příslušnosti Krajského soudu v Ostravě pro rozhodování o žalobách proti rozhodnutím stavebních úřadů ve věcech, kde bylo ve stavebním nebo územním řízení rozhodováno o záměru podle § 1 odst. 2 písm. a) nebo b) zákona č. 416/2009 Sb., tj. ve věcech staveb dálnic nebo silnic I. třídy a staveb dráhy celostátní či staveb s nimi souvisejících. U těchto taxativně vymezených záměrů byla v § 7 odst. 4 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2023, dána pro projednání žalob proti rozhodnutím v územních a stavebních řízeních speciální místní příslušnost Krajského soudu v Ostravě. Právní úprava účinná do 31. 12. 2023 naopak nezakládala speciální místní příslušnost Krajského soudu v Ostravě u jiných záměrů, které jsou podle § 33 odst. 2 písm. a) ve spojení s přílohou č. 3 stavebního zákona z roku 2021 vyhrazenými stavbami. Dle stěžovatele je tedy zřejmé, že ve vztahu k danému záměru nebyla dána speciální místní příslušnost Krajského soudu v Ostravě podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2023 a není tomu tak ani ve znění účinném od 1. 1. 2024. Odkaz městského soudu na další související věci vedené u Krajského soudu v Ostravě je dle stěžovatele irelevantní, neboť otázku místní příslušnosti si musí městský soud posoudit sám. Navíc Krajský soud v Ostravě v daných věcech vyslovil nedostatek místní příslušnosti a věci postoupil městskému soudu.

[6] Závěrem stěžovatel navrhl, aby se Nejvyšší správní soud *obiter dictum* vyjádřil k otázce věcné a místní příslušnosti stavebních úřadů a správních soudů ve věcech, kde se jedná o záměry, které jsou sice podle stavebního zákona z roku 2021 záměry vyhrazenými, ale o kterých bylo rozhodováno v územním nebo stavebním řízení podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon z roku 2006“).

[7] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že považuje kasační stížnost za důvodnou a sdílí názor, že k projednání dané žaloby je místně příslušný Městský soud v Praze. Žalovaný uvádí, že prvostupňové rozhodnutí vydal dne 30. 10. 2023, tedy před nabytím účinnosti stavebního zákona z roku 2021, který v § 33 vymezil kompetence nově vznikajícího DESÚ s účinností od 1. 1. 2024. S ohledem na to nelze na posuzovaný případ

aplikovat § 7 odst. 4 s. ř. s., ale uplatní se obecné pravidlo místní příslušnosti dle § 7 odst. 2 s. ř. s.

[9] Osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření ke kasační stížnosti rovněž vyslovila názor, že pro projednání nyní posuzované věci je místně příslušný Městský soud v Praze, přičemž uvádí v zásadě shodné důvody jako žalovaný. V posuzované věci nerozhodoval ani neměl rozhodovat DESÚ, proto není možné ani dovodit místní příslušnost Krajského soudu v Ostravě. K tomu navíc osoba zúčastněná na řízení I) dodává, že v usnesení ze dne 14. 8. 2024, č. j. Nad 122/2024-103, Nejvyšší správní soud rozhodl o místní příslušnosti specializovaného senátu Krajského soudu v Ostravě kvůli zachování kontinuity posuzování případů týkajících se staveb dopravní infrastruktury. O takový případ v nyní posuzované věci nejde. Osoba zúčastněná na řízení I) rovněž navrhuje, aby Nejvyšší správní soud projednal nynější věc společně se souvisejícími případy sp. zn. 21 As 114/2025 a sp. zn. 21 As 115/2025 (v nichž jde o posouzení téže právní otázky). Závěrem dodala, že stěžovatelem přednesená otázka věcné a místní příslušnosti stavebních úřadů je pro posouzení této věci irelevantní.

[10] Osoby zúčastněné na řízení II) až V) se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[11] Městský soud v rámci předložení spisu pro řízení o kasační stížnosti připsal ze dne 10. 6. 2025 rovněž navrhl, aby v případě, že Nejvyšší správní soud dospěje k závěru, že je namístě aplikovat obecné pravidlo místní příslušnosti podle § 7 odst. 2 s. ř. s., v souladu s § 9 odst. 2 téhož zákona přikázal věc Krajskému soudu v Ostravě. Návrh na delegaci vhodnou podala podle městského soudu v řízení o žalobě rovněž osoba zúčastněná na řízení V).

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Je rovněž podána proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnosti přípustná ve smyslu § 102 s. ř. s.

[13] Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného usnesení v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené usnesení městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud předesílá, že mu napadly další dvě kasační stížnosti podané osobou zúčastněnou na řízení V), v nichž byla k rozhodnutí taktéž nastolena otázka, který soud je místně příslušný k projednání správních žalob podaných v obdobných věcech. První ze správních žalob směřuje proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu, jež bylo žalobou napadeno i v nyní posuzované věci (řízení o této žalobě je vedeno u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 39 A 6/2025 a u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 21 As 115/2025). Druhá správní žaloba směřuje proti rozhodnutí ze dne 27. 2. 2025, č. j. MPO

pokračování

23256/2025, kterým ministr průmyslu a obchodu zamítl rozklad osoby zúčastněné na řízení V) proti územnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2023, č. j. MPO 76833/23/423 – SÚ, a toto rozhodnutí potvrdil. Předmětem daného územního rozhodnutí je umístění stavby s názvem „Nápojení NJZ EDU na dopravní infrastrukturu“ související se záměrem výstavby „Nového jaderného zdroje v lokalitě Dukovany“ (řízení o žalobě je vedeno u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 38 A 6/2025 a u Nejvyššího správního pod sp. zn. 21 As 114/2025). V obou těchto věcech osoba zúčastněná na řízení V) podala dané správní žaloby ke Krajskému soudu v Ostravě. Krajský soud ovšem usneseními ze dne 22. 5. 2025, č. j. 39 A 6/2025-222 a č. j. 38 A 6/2025-82, postoupil tyto věci Městskému soudu v Praze, který je dle něj místně příslušný k projednání těchto žalob. Obě tato usnesení následně osoba zúčastněná na řízení V) napadla již zmíněnými kasačními stížnostmi.

[15] Dne 13. 6. 2025 pak Městský soud v Praze podle § 7 odst. 6 věty druhé s. ř. s. předložil věc vedenou u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 39 A 6/2025 (u městského soudu byla následně vedena pod sp. zn. 9 A 62/2025) k rozhodnutí o místní příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu, neboť s postoupením věci nesouhlasil. Tato věc je u Nejvyššího správního soudu vedena pod sp. zn. Nad 89/2025.

[16] Nejvyšší správní soud ve věci týkající se místní příslušnosti soudu k projednání první zmíněné správní žaloby, tedy podané proti rozhodnutí žalovaného napadeného žalobou i v nyní posuzované věci, rozhodl rozsudkem ze dne 6. 8. 2025, č. j. 21 As 115/2025-33, tak, že zamítl kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení V) proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 5. 2025, č. j. 39 A 6/2025-222, jímž tento krajský soud postoupil věc městskému soudu. Dle něj byl postup Krajského soudu v Ostravě správný. Ze závěrů, které k otázce místní příslušnosti soudu k projednání daných správních žalob vyslovil dvacátý první senát Nejvyššího správního soudu ve zmíněném rozsudku, vycházel následně Nejvyšší správní soud rovněž při rozhodování o nesouhlasu městského soudu s postoupením věci (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2025, č. j. Nad 89/2025-262). Obdobně jako ve věci sp. zn. 21 As 115/2025 Nejvyšší správní soud rozhodl i v druhé zmiňované věci rozsudkem ze dne 21. 8. 2025, č. j. 21 As 114/2025-30, tak, že kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení V) zamítl. Vzhledem k tomu, že tyto závěry jsou plně použitelné i ve věci nyní posuzované, nemá pátý senát zdejšího soudu důvod se od závěrů vyslovených v uvedených rozhodnutích odchýlit, a proto z nich i v tomto rozsudku vychází.

[17] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s., „[n]estanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.“.

[18] Podle § 7 odst. 4 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2024, „[v]e věcech, ve kterých rozhodl nebo měl rozhodnout v prvním stupni Dopravní a energetický stavební úřad, je k řízení příslušný Krajský soud v Ostravě. O těchto žalobách vede řízení specializovaný senát.“. Podle téhož ustanovení, ve znění účinném do 31. 12. 2023, platilo, že „[k] řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým se umísťuje nebo povoluje stavba dopravní infrastruktury podle § 1 odst. 2 písm. a) nebo b) zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury, ve znění pozdějších předpisů, je příslušný Krajský soud v Ostravě. O těchto žalobách vede řízení specializovaný senát.“.

[19] Podle § 7 odst. 6 s. ř. s., „[n]jen-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému. Nesouhlasí-li tento soud s postoupením věci, předloží spisy k rozhodnutí o příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány.“.

[20] Podle § 16 odst. 4 stavebního zákona z roku 2006, ve znění účinném od 1. 7. do 31. 12. 2023, „[p]ůsobnost stavebního úřadu u staveb v areálu jaderného zařízení a staveb s těmito stavbami souvisejícími vykonává Ministerstvo průmyslu a obchodu“.

[21] V nyní posuzované věci je předmětem územního rozhodnutí stavba výrobní elektrárny o celkovém instalovaném elektrickém výkonu 100 MW a více a s ní související stavby; jedná se tedy o energetickou infrastrukturu dle § 1 odst. 4 písm. b) liniového zákona.

[22] Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozsudku ze dne 6. 8. 2025, č. j. 21 As 115/2025-33, konstatoval:

„Prvostupňové rozhodnutí vydal žalovaný dne 30. 10. 2023 jako věcně příslušný správní orgán dle § 16 odst. 4 stavebního zákona z roku 2006. Učinil tak předtím, než nabyl účinnosti § 33 stavebního zákona z roku 2021, jenž vymezil kompetence nově vznikajícího Dopravního a energetického stavebního úřadu. Tento správní orgán počínaje 1. 1. 2024 vykonává působnost stavebního úřadu ve věcech vyhrazených staveb [§ 33 odst. 2 písm. a) stavebního zákona z roku 2021], kterou je i stavba jaderného zařízení a stavby související [§ 5 odst. 2 písm. c) téhož předpisu ve spojení s jeho Přílohou č. 3]. Významné však je to, že probíhající územní řízení nicméně zůstala v působnosti těch stavebních úřadů, které je vedly před nabytím účinnosti stavebního zákona z roku 2021 (§ 33 odst. 3 věta druhá tohoto předpisu).

Sousloví „měl rozhodnout“ v § 7 odst. 4 s. ř. s. (...) nelze vykládat tak, že specializovaný senát krajského soudu je příslušný také v případech, o nichž by ve správním řízení dle pozdější právní úpravy rozhodoval Dopravní a energetický stavební úřad. Z důvodové zprávy k novele č. 284/2021 Sb., kterou byl § 7 odst. 4 s. ř. s. změněn, vyplývá, že sousloví „rozhodl nebo měl rozhodnout“ má význam jiný. Zákodárce jím totiž zamýšlel svěřit pravomoc specializovanému senátu krajského soudu nejen k posuzování žalob proti rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., ale také k zásahovým a nečinnostním žalobám.

Stěžovatel se mylí, že i v jeho případě platí závěry usnesení ve věci Egeria [ze dne 14. 8. 2024, č. j. Nad 122/2024-103](...) ohledně místní příslušnosti krajského soudu. Jak správně uvedly krajský soud a osoba zúčastněná na řízení I), ve zmiňovaném případě Nejvyšší správní soud určil místní příslušnost krajského soudu, protože žaloba směřovala proti rozhodnutí o povolení stavby úseku dálnice. Jednalo se tedy o stavbu dopravní infrastruktury dle § 1 odst. 2 písm. a) liniového zákona, nikoli energetickou infrastrukturu dle § 1 odst. 4 písm. b) liniového zákona (nynější věc). Rozhodné pak bylo, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým se umísťuje nebo povoluje stavba dopravní infrastruktury, byl příslušný krajský soud jak dle právní úpravy účinné do 31. 12. 2023, tak i dle aktuální právní úpravy účinné od 1. 1. 2024 (...), která stanovila jako kritérium pro určení místní příslušnosti krajského soudu rozhodovací působnost Dopravního a energetického stavebního úřadu. Nejasná byla pouze kategorie žalob proti

pokračování

rozhodnutím, na které se má od 1. 1. 2024 aplikovat § 7 odst. 4 s. ř. s. v novém znění, jež v prvním stupni ještě nevydal Dopravní a energetický stavební úřad, ale stavební úřad podle dosavadních právních předpisů.

Je pravdou, že v usnesení ve věci Egeria se Nejvyšší správní soud přiklonil k místní příslušnosti krajského soudu, ačkoli z výslovného znění zákona vyplývá, že místní příslušnost krajského soudu podle § 7 odst. 4 s. ř. s. nedopadá na žaloby podané od 1. 1. 2024 proti rozhodnutím, na které se ještě nevztahuje působnost Dopravního a energetického stavebního úřadu. Gramatický výklad tehdy označil Nejvyšší správní soud za nepřipustně formalistický, nekoncepční a v rozporu se skutečným úmyslem zákonodárce, který stanovil výlučnou příslušnost krajského soudu ve věci přezkumu umístění klíčových staveb dopravní infrastruktury za účelem zrychlení, zefektivnění a zkvalitnění soudního přezkumu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2019, č. j. Nad 79/2019-68). Jak správně uvedl krajský soud v napadeném usnesení, Nejvyšší správní soud tak postupoval s ohledem na potřebu zachování kontinuity rozhodování specializovaného senátu krajského soudu v řízení o žalobách proti rozhodnutím týkajícím se umístění či povolení staveb dopravní infrastruktury ve smyslu § 1 odst. 2 písm. a) nebo b) liniového zákona.

Jak je vysvětleno (...) výše, na rozdíl od věci Egeria nebyl krajský soud v nynější věci v době vydání prvostupňového rozhodnutí místně příslušným soudem ve věcech energetické infrastruktury. S ohledem na to nelze v nynějším případě použít nosný argument pro místní příslušnost krajského soudu spočívající v kontinuitě rozhodování specializovaného senátu krajského soudu, jak tomu bylo v usnesení ve věci Egeria.“

[23] S odkazem na tyto závěry, přímo použitelné i na nyní posuzovanou věc, lze tedy shrnout, že DESÚ ani v nynějším případě nerozhodoval ani rozhodovat neměl a nejedná se ani typově o věc, u níž podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2023 byla dána speciální místní příslušnost Krajského soudu v Ostravě, uplatní se tedy obecné pravidlo místní příslušnosti podle § 7 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je k projednání a rozhodnutí této věci místně příslušný Městský soud v Praze. Městský soud proto pochybil, pokud danou věc postoupil k rozhodnutí Krajskému soudu v Ostravě. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než usnesení městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[24] Nejvyšší správní soud dále dodává, že vzhledem k tomu, že stěžovatel napadl usnesení městského soudu, kterým bylo rozhodnuto o postoupení věci, je předmětem posuzované věci výhradně přezkum zákonnosti daného usnesení městského soudu, a tedy otázka místní příslušnosti správního soudu k projednání dané správní žaloby. Nejvyšší správní soud se tedy v tomto rozsudku nemůže zabývat otázkou „*věcné a místní příslušnosti stavebních úřadů a správních soudů*“, jak ji nadnesl stěžovatel v kasační stížnosti, tím méně pak může zdejší soud předjímat závěry, které ke stěžovatelovým žalobním námitkám zaujme městský soud ve svém budoucím rozhodnutí. Pro místní příslušnost Městského soudu v Praze v daném případě je rozhodné pouze sídlo správního orgánu, který v této věci vydal rozhodnutí v prvním stupni, a tím je zcela nepochybně žalovaný.

[25] Pro úplnost lze dodat, že ani pátý senát nepovažoval za potřebné spojit nyní projednávanou věc s již zmíněnými (byť souvisejícími) případy, jak navrhovala osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření ke kasační stížnosti. Jak již předpokládal dvacátý první

senát v citovaném rozsudku ze dne 6. 8. 2025, č. j. 21 As 115/2025-33, i s ohledem na materiální závaznost judikatury Nejvyššího správního soudu ostatní zmiňovaná rozhodnutí zdejšího soudu v těchto věcech právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 6. 8. 2025, č. j. 21 As 115/2025-33, následovala. Alternativou by bylo pouze obrátit se dle § 17 odst. 1 s. ř. s. na rozšířený senát zdejšího soudu, avšak k tomuto postupu ani pátý senát neshledal žádný důvod.

[26] K návrhu městského soudu na přikázání věci Krajskému soudu v Ostravě dle § 9 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dodává, že o něm Nejvyšší správní soud rozhodne samostatně, tedy nikoliv v řízení o kasační stížnosti, v němž přezkoumává pouze zákonnost usnesení o postoupení věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku, takže, nebude-li vyhověno návrhům na přikázání věci dle § 9 odst. 2 s. ř. s., a za předpokladu splnění všech podmínek řízení jako soud místně příslušný žalobu stěžovatele projedná a rozhodne o ní.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v konečném rozhodnutí v dané věci (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. srpna 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu